

Такі запропоновані зміни є позитивними, оскільки виявлення бажання батьків присвоїти дитині певне «екзотичне» ім'я не повинно порушувати законні права дитини. Та не весь перелік заборон щодо імені дитини не є обґрунтованим, оскільки наприклад, заборона щодо назв флори є сумнівною. Адже історично так склалось, що у всьому світі існує чимало жіночих імен пов'язаних з назвами квітів.

Тому, щоб забезпечити права дитини і разом з тим, безпідставно не обмежити права батьків, щодо вибору мені для дитини ст. 146 Сімейного кодексу України краще доповнити п. 4 - «Дитині може бути дане ім'я, яке не суперечить інтересам дитини і моральним засадам суспільства». Застосування цієї норми дозволило б органам державної реєстрації актів цивільного стану відмовляти батькам у реєстрації певних імен і чітко зазначати підставу такої відмови. Таким чином можна було б частково, в розумних межах обмежити свободу вибору батьками імені дитини.

ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗПОРЯДЖЕННЯ МАЙНОВИМИ ПРАВАМИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Клімчук О.В., студент магістратури ННДІ НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри цивільно -правових дисциплін ННІПП НАВС Ісвіня О.В.

XXI століття - час інтелектуальної власності. Ефективне примноження надбань у сфері інтелектуальної власності стає запорукою підтримання високих темпів розвитку промисловості та підприємництва за рахунок втілення в життя результатів інтелектуальної власності.

В грудні 2013 року Україна відсвяткувала 20-ту річницю прийняття основних законів про охорону прав інтелектуальної власності. Суспільство не стоїть на місці і з кожним днем розкриваються нові сфери і можливості інтелектуальної власності. Тому удосконалення законодавства щодо регулювання відносин у сфері інтелектуальної власності є одним із пріоритетних завдань сьогодення.

Конституція України гарантувала кожному свободу розпорядження результатами інтелектуальної та творчої діяльності. Досконала законодавча база буде сприяти належному створенню умов щодо врегулювання відносин у сфері розпорядження майновими правами інтелектуальної власності. Ті закони і підзаконні акти які існують сьогодні є не досконалими, необхідна їх безпосередня адаптація до вимог міжнародних договорів.

Правомочність розпорядження майновими правами інтелектуальної власності є найбільш проблемною у тріаді права власності. Це зумовлено в першу чергу прогалинами у законодавстві. Досить тривалий час не відбувалося внесення змін до нормативно - правових актів які регулюють дане право володільця майнових прав інтелектуальної власності. Назвати такий процес позитивним неможливо, адже більшість норм застаріли і потребують перегляду. До позитивних аспектів можна віднести лише відведеність у Цивільному кодексі України (далі - ЦК України) самостійного місця договорам

Нажаль, все таки залишається все більше недоліків, які у майбутньому породжують лише проблемні моменти: порушення прав, зловживання правами та інше. Центральне місце у нормах ЦК України, які регулюють сферу розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, займає глава 75 яка іменується як «Розпорядження майновими правами інтелектуальної власності». Хоча глава і містить таку назву, проте сфера її застосування досить таки вузька і в її підпорядкуванні знаходяться лише договірні зобов'язання. Таке обмежене тлумачення, автоматично не регулює інші способи розпорядження майновими правами інтелектуальної власності.

Отже, сьогодні необхідне глибоке і повноцінне дослідження правомочності розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, починаючи від загальних понять і завершуючи основними способами розпорядження. Лише комплексне дослідження проблеми дасть змогу виробити досконалі норми законодавства, які забезпечать повноцінну охорону прав володільців об'єктів права інтелектуальної власності.

ПРОБЛЕМИ РЕЄСТРАЦІЇ ДОГОВОРУ КОМЕРЦІЙНОЇ КОНЦЕСІЇ

Романенко І.В., студент магістратури ННІПН НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПН НАВС Марченко В.Б.

Відносини комерційної концесії в Україні набули досить великого поширення в практиці підприємницької діяльності. Важливою ознакою цих відносин є передача комерційного досвіду й надання прав на використання об'єктів інтелектуальної власності, в першу чергу засобів індивідуалізації.

Договір комерційної концесії укладається у письмовій формі. У разі недодержання письмової форми договору він є нікчемним. До того ж, якщо для сторін договір комерційної концесії є дійсним з моменту укладення у письмовій формі, то у відносинах з третіми особами сторони мають право посилатись на договір лише з моменту його державної реєстрації.

Подібна конструкція, що для сторін договір набуває чинності з моменту підписання, а для третіх осіб - з моменту державної реєстрації, раніше застосовувалась до ліцензійних договорів. Однак, якщо реєстрацію ліцензійного договору здійснює державний департамент інтелектуальної власності, то договір комерційної концесії підлягає реєстрації органом, який здійснив реєстрацію правоволодільця. Якщо правоволодільець зареєстрований в іноземній державі, реєстрація договору комерційної концесії здійснюється органом, який здійснив реєстрацію користувача.

Згідно ст. 210 Цивільного кодексу України правочин підлягає державній реєстрації у випадках встановлених законом. Перелік органів, які проводять цю реєстрацію, а також порядок проведення відповідних реєстрів встановлюються законом. Однак до цього часу відповідний закон не прийнятий.